Mladý Misionár

JAR 2021, ročník XXVII.

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

Téma: EXODUS

P. Marek Vaňuš SVD >> s. 4

Misia: Nemecko

P. Jozef Bištuť SVD >> s. 18

Prvé sľuby

Sr. Mária Zdenka SSpSAP

Milí čitatelia!

Vo svete, v ktorom žijeme, je viacero skutočností nesúcich prívlastky „veľký“: Veľký čínsky múr, Veľká Británia, Veľká októbrová revolúcia, veľká pandémia, veľká osamelosť, veľká bolesť, ale aj veľká nádej, veľká radosť, či veľký pokoj. Dôvod ich „veľkosti“ je v jednotlivých prípadoch rozdielny. My, kresťania, dávame sviatku zmŕtvychvstania Pána názov Veľká noc. V čom je teda pre nás veľkosť Veľkej noci taká výnimočná?

Jedného dňa som dostal od študenta milú otázku: „Aký veľký je Boh?“ Zamyslený nad otázkou a po krátkom mlčaní, s úsmevom na tvári, sme sa rozišli.

Milí čitatelia, je veľa veľkých vecí, predmetov či udalostí. Veľká noc nám prináša veľkú nádej, radosť a pokoj. Žiadny veľký múr, štát, revolúcia alebo pandémia nemôžu byť väčšie, ako veľkosť a radosť Veľkej noci.

Prajem Vám požehnané veľkonočné sviatky!

P. Stanislav Krajňák SVD
vicerektor Misijneho domu sv. Arnolda Janssena

Téma
Exodus

S pôstom je spojená téma púšte. Pri púšti si zas možno vybaviť udalosť exodu Izraelitov z Egypta. A s exodom zas súvisí duchovná obnova mužov v období pôstu. Kruh sa uzatvára... O čo tu ide?

Rozhovor
Misia: Nemecko

P. Jozef Bištuť SVD ako misionár pôsobí už viac než 20 rokov v Nemeckej provincii SVD. Skromný, pracovitý, schopný povzbudiť a dobre sa porozprávať. A tiež zodpovedať naše otázky.

Svedectvo
Miľník v mojom živote

Sr. Mária Zdenka je známa verbistom z UPeCe-čka ešte ako študentka medicíny. A teraz sme mohli byť svedkami jej vzácneho okamihu skladania jej prvých rehoľných sľubov!

2 ÚVODNÍK
4 Exodus dnes
7 Exodus 90
11 SVIATOSŤ zmierenia
13 Neboj sa povolania
16 PREDSTAVENIE krajiny
18 ROZHOVOR: Misia Nemecko
24 Miľnik v mojom živote
27 Nestrácajme nádej
30 Kapláni z Kalvárie
34 OBRAZOM: život v seminári
38 Vtipy, tajnička

V:

Mladý MISIONÁR
Ročník XXVII., jar 2021
Vydávajú seminaristi SVD v Bratislave

Adresa:
Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava

Na čísle spolupracovali:
P. Stanislav Krajňák, P. Marek Vaňuš, P. Milan Toman, P. Jozef Bištuť, P. Peter Vagaš, P. Matej Reiner, frt. Dávid Kancián, post. Jakub Doktor Sr. Mária Zdenka SSpSAP

Redakčná rada:
frt. Václav Plánka
frt. Lukáš Hanúsek
post. Benedikt Kočamba

Jazyková úprava:
Vladimír a Anna Hanuliakovci,
P. Marek Vaňuš

Grafika časopisu:
frt. Lukáš Hanúsek
frt. Václav Plánka
post. Benedikt Kočamba

Obálka:
Michal Plánka

Pohľadnica:
Pixabay

www.mladymisionar.sk

facebook:
@verbisti.krupinska
youtube:
Verbisti - BA online
e-mail:
mladymisionar@gmail.com

Cena za časopis:
dobrovoľný príspevok

Tlačiareň: Ultraprint, s.r.o.

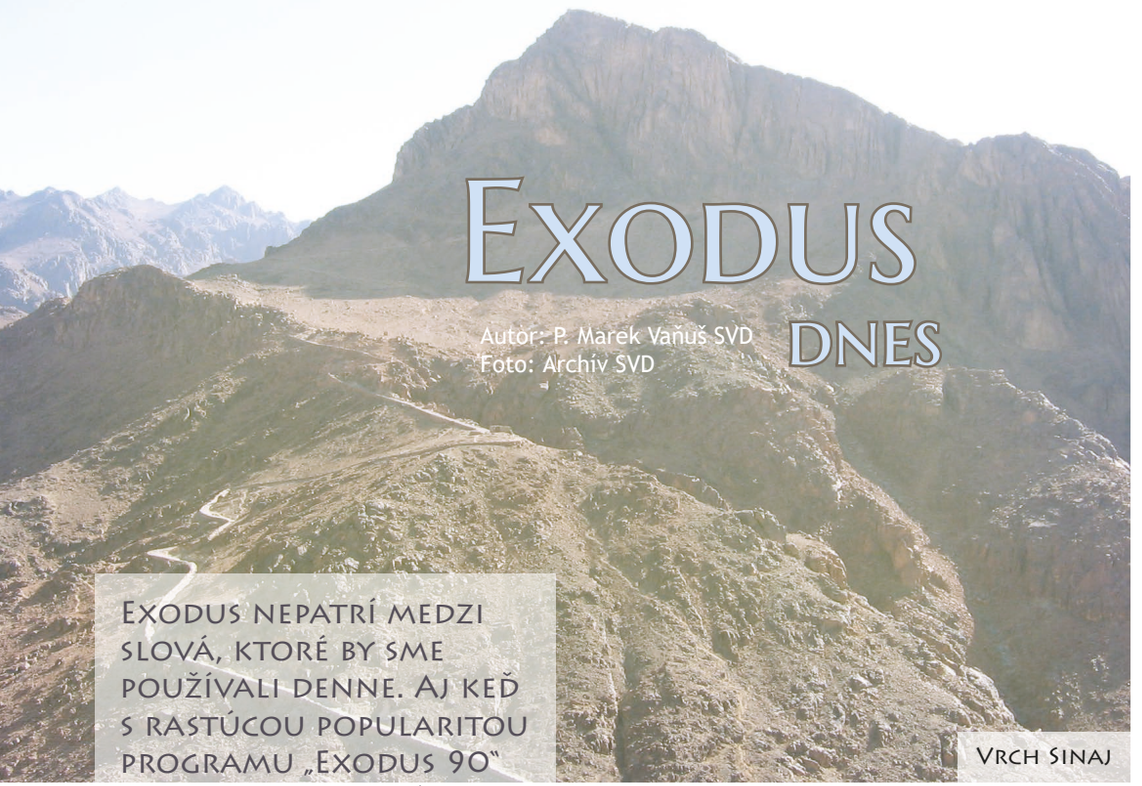

Exodus dnes

Autor: P. Marek Vaňuš SVD
Foto: Archív SVD

Vrch Sinaj

Exodus nepatrí medzi slová, ktoré by sme používali denne. Aj keď s rastúcou popularitou programu „Exodus 90“ sa to miestami stáva... Čo však vyjadruje slovo „exodus“? Aký zmysel má pre nás dnes?

Predovšetkým, ide o titul druhej knihy Písma, ktorý má svoje korene v gréčtine. Spis občas poznáme pod názvom Druhá kniha Mojžišova, v židovskom prostredí zas ako „Šemot“ čiže „Mená“, pretože začína slovami „A toto sú mená Izraelových synov...“, no vo všeobecnosti sa používa označenie: Kniha Exodus, alebo jednoducho Exodus. Titul spisu vyjadruje akýsi súhrn, sumarizuje podstatný obsah. Exodus totiž značí „vyjdenie“, a spis hovorí – predovšetkým – o vyjdení Izraelitov z Egypta.

Ale „exodus“ je viac ako titul jedného biblického spisu: je biblickou „paradigmou“, ktorá v sebe zahŕňa celú cestu Izraela z otroctva k slobode. Obsahuje štyri prvky, štyri dôležité etapy: 1. egyptské otroctvo; 2. oslobodenie či „vyjdenie“ vo vlastnom slova zmysle; 3. putovanie púšťou; a 4. vstup do zasľúbenej zeme. Celok týchto etáp tvorí exodus ako naratívny príbeh, ktorý prekračuje hranice Knihy Exodus a siaha prakticky až po Knihu Jozue, ktorá rozpráva o zaujatí krajiny Kanaán.

Paradigma exodu ponúka zrkadlo i pre čítanie nášho života. Kladie nám štyri otázky, ktoré sa týkajú jej etáp: 1. Čo je mojím otroctvom? Čo je ten môj Egypt, ktorý ma zotročuje? 2. Aké stratégie by som si mal osvojiť, aby som z neho vyšiel? 3. Nepodlieham pokušeniu vrátiť sa späť, alebo si vytvoriť iný Egypt? 4. Čo je mojou zasľúbenou krajinou? Aká je moja sloboda?

Meno pre slobodu

Exodus obsahuje v sebe najmä „vyjdenie z otroctva“, čiže získanie slobody. Je zaujímavé, že v biblickej hebrejčine nemáme slovo pre slobodu. V gréčtine ho máme, ale výraz „eleuthería“, teda „odňatie otroctva“, sa nenachádza ani raz v gréckom preklade Knihy Exodus [tri krát tam máme prídavné meno „eleutheros“, v Ex 21 a 26, v zmysle oslobodeného otroka]. Aké zvláštne, že kniha, ktorá hovorí o vyjdení z otroctva, ani raz nepoužije slovo „sloboda“! Koncept slobody je totiž gréckym objavom, a ide skôr o laickú ideu, nie priamo náboženskú. Do biblického a semitského sveta dorazila táto idea pomerne neskoro. Vyslobodenie z Egypta, o ktorom čítame v Knihe Exodus, nezodpovedá doslova pojmu, ktorý si pod „slobodou“ predstavujeme my dnes. Alebo, ak by sme to povedali ináč, biblickým menom pre slobodu je práve „exodus“.

Všimnime si bližšie ten rozdiel medzi gréckym pojmom slobody a biblickým chápaním exodu. V gréckom chápaní – laickom, revolucionárskom – ide vždy o slobodu „od“ niečoho: slobodu od podmienenosti

politickej povahy, ekonomickej alebo sociálnej. Ide o určitú emancipáciu, o prekonanie negatívnych obmedzení, a to i na individuálnej úrovni: v tom zmysle hovoríme o slobode svedomia, slobode slova a pod. Prirodzene, táto „negatívna“ dimenzia je dôležitá, a je

Pohľad na okolitú púšť z vrchu Sinaj

prítomná aj v Písme; nie náhodou sa hovorí o „vyjdení z Egypta, z domu otroctva“. No v Písme – a zvlášť v Knihe Exodus – sa myšlienka slobody stvárňuje iným spôsobom, viac „pozitívnym“. Ide o slobodu „pre“ niečo, slobodu zameranú na určitý cieľ, a ten cieľ je nová služba, služba Bohu. Nejde len o vyjdenie z otroctva, o zbavenie sa útlaku faraóna, ale o vstup do služby Bohu. Jeden z veľkonočných žalmov (Ž 113), začína slovami: „Chváľte služobníci Pánovi, chváľte meno Pánovo“. Tradičný židovský komentár (midraš) ho číta v duchu: „Chváľte služobníci Pánovi, a nie otroci faraóna“. Ste slobodní, teda nie ste služobníkmi faraóna, práve preto, že ste Božími služobníkmi.

Základ vzťahu

Exodus dáva teologický základ našej slobode. Možno si to všimnúť i na Božích slovách k ľudu Izraela: „Ja, Pán, som váš Boh, ktorý som vás vyviedol z egyptskej krajiny, aby som bol vaším Bohom, ja, Pán, váš Boh“ (Nm 15,41). Nie: Ja som váš Boh, a preto som vás vyviedol z Egypta; ale: ak by som vás nevyviedol z Egypta, nebol by som vaším Bohom. Teda v konečnom dôsledku sloboda – v biblickom chápaní – značí, že Boh je naozaj naším Bohom. Ak Boh nie je naším Bohom, sme ešte v Egypte.

Pavol dopĺňa: „Túto slobodu nám vydobyl Kristus. Stojte teda pevne a nedávajte sa znova zapriahnuť do jarma otroctva“ (Gal 5,1). On nás nielenže oslobodil „od“, ale nás oslobodil „pre“. Hneď nato čítame: „Bratia, vy ste povolaní pre slobodu“ (5,13). To neznamená len zostať slobodnými, ale získať nový status, ktorý – podľa Jána – nie je nič iné ako dar byť Božími deťmi: „Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní“ (Jn 8,36).

Exodus teda pozýva uvažovať nad slobodou v trochu iných termínoch, než sme zvyknutí. Pozýva nás osvojiť si kategórie slobody, ktoré sa v konečnom dôsledku týkajú nášho krstu. Tak ako ten je nutné neustále uskutočňovať, tak i „exodus“ je plán na celoživotnú púť oslobodzovania od zotročujúcich vzťahov a prehlbovania životodarného vzťahu k Bohu, v neustálom prerode od starého človeka k človeku novému, z otroctva k slobode.

Udeľovanie sviatosti krstu, počiatok života s Bohom

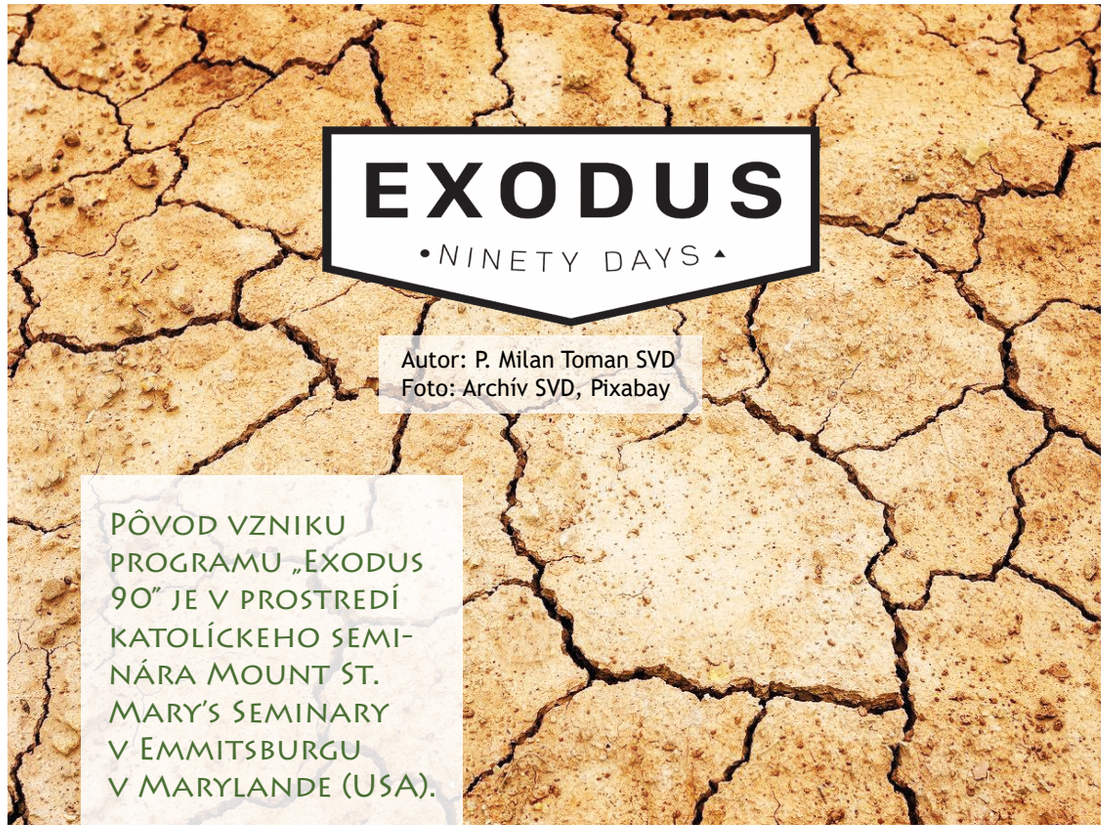

Autor: P. Milan Toman SVD
Foto: Archív SVD, Pixabay

Pôvod vzniku programu „Exodus 90“ je v prostredí katolíckeho seminára Mount St. Mary's Seminary v Emmitsburgu v Marylande (USA).

Duchovný formátor Brian Doerr sa do tejto aktivity pustil so svojimi bohoslovcami s cieľom zdokonaliť ich vnútornú slobodu, a tak prehĺbiť ich prípravu na kňazstvo. Dalo by sa povedať, že je to duchovný program pre katolíckeho muža. No vznikli už aj alternatívne formy pre ženy, či dokonca deti, inšpirované týmto programom.

„Exodus 90” má štyri piliere: 90-dňové obdobie, modlitbu, askézu a bratstvo (spoločenstvo). „Všetky majú spolu viesť k slobode. Nejde o nejaké skryté tajomstvo, ale tradíciu Cirkvi,“ vysvetľujú autori.

Prečo práve 90? Odborníci hovoria, že k vybudovaniu pevného návyku sú potrebné minimálne tri mesiace opakujúcej sa činnosti.

Modlitba

Byť v prítomnosti Boha, ak chceme, aby v našom živote prebehla skutočne hlboká premena, je neodmysliteľné a kľúčové. Samotní autori programu zdôrazňujú, že „sloboda je darom od Pána“. Súčasťou modlitbového programu je čítanie 90 úryvkov z knihy Exodus a príslušných meditácií. Neodmysliteľnou súčasťou je taktiež modlitba posvätného ruženca.

Askéza

„V zdravom tele, zdravý duch“, zvyklo sa hovoriť a je to pravda. Ide o skutočne pozitívne chápanú asketiku, ktorá je stále aktuálna a vychádza z bohatej tradície Cirkvi a duchovného života. Oficiálna stránka projektu uvádza nasledujúce cvičenia:
„Studená, prípadne vlažná a krátka sprcha; žiadny alkohol, zákusok ani sladkosť; žiadna strava medzi hlavnými jedlami dňa, žiadne sladké nápoje a sóda; bez televízie a filmov (výnimkou je spoločné sledovanie v skupinke); počúvať sa môže len hudba, ktorá povznáša dušu k Bohu; žiadne športové prenosy v televízii (okrem skupinky); počítač

sa smie používať výhradne na prácu, alebo štúdium; pravidelné a intenzívne cvičenie; žiadne výraznejšie nákupy a sedem hodín spánku“.

Bratstvo

Dnes je kľúčové budovať bratské vzťahy. Prorocky to vníma tiež pápež František, ktorý v tomto smere otvoril pozvánku pre celé ľudstvo encyklikou „Fratelli Tutti“. No ostaňme pri Exode. Spoločenstvo mužov sa stretáva raz do týždňa, pričom cieľom je vzájomné duchovné povzbudenie a rast.

Každý muž potrebuje isté výzvy, tento program ich ponúka v plnej miere: okrem tých duchovných tiež fyzické, ale veľkou výzvou je aj budovanie pevných a hlbokých priateľstiev. Program „Exodus 90“ dáva na známosť, že muži v Cirkvi nezaspali, ale naopak, chcú stavať na Božom slove, tradícii, sviatostiach a bratstve, duchovnom dedičstve a odovzdávať ho potom ďalej.

SVEDECTVÁ...

P. Milan Toman SVD (37)

Program „Exodus 90“ som absolvoval dva krát. Prvý krát som prijal túto výzvu dosť narýchlo, ani som nevedel presne, do čoho idem. Skupinka mladých otcov dávala dohromady svoju partiu – bratstvo - a jednému z nich chýbal niekto, koho program nazýva ako „kotvu“: je to brat, ktorý zdieľa každý deň s iným bratom to, ako sa mu darí, a vzájomne sa v programe povzbudzujú. Rýchlo som zistil, o čo ide, a teda bola to pre mňa výzva, na ktorú som sa však tešil. Okrem toho som mal možnosť spoznať našich farníkov, otcov, oveľa hlbšie a myslím si, že to mimoriadne prehĺbilo naše priateľstvo, vzťahy aj spoluprácu vo farnosti.

Dvakrát - a stále málo

No samozrejme, vnímal som, že program prináša veľa pozitívnych vecí do života. Zvlášť asketické cvičenia boli pre mňa istým „prebudením“, nakoľko cvičenie som dosť dlho zanedbával. Riadne prebudenie je aj studená sprcha, skúste to a presvedčte sa.

Nakoľko dosť pracujem so sociálnymi sieťami aj v rámci pastoračných aktivít, uvedomil som si, že tento program mi prinesie istú kontrolu nad tým, aby som využíval siete len na pracovné účely.

Čo sa týka života modlitby, tak boli pre mňa peknou inšpiráciou biblické texty, ktoré ponúkajú hlbokú exegézu knihy Exodus. Moja „modlitebná svätá hodinka“ bývala a býva pravidelne večer. Pre mňa osobne je to ten najvzácnejší čas dňa, keď vnímam, že dostávam skutočne od Pána najviac.

Druhý raz som sa programu zúčastnil s inou partiou mladých ľudí, ktorí potrebovali niekoho, kto ich vovedie do tohto programu; bolo to všetko pomerne nové. Nakoľko som si dosť zvykol na niektoré aktivity Exodu, tak som v nich chcel ešte nejaký čas pokračovať.

Tento krát sú v našej farnosti ďalšie dve partie mužov, ktorí práve bojujú a prosia

P. Milan Toman SVD

Lukáš Sýkora (24)

Cítil som, že potrebujem intenzívnejšie a hlavne systematickejšie pracovať na svojom duchovnom živote. Po skončení vysokej školy som sa cítil v mnohých oblastiach zmätený a hodený do vôd života, v ktorých neviem plávať. „Exodus 90“ sa mi zdal ako program, v ktorom bude možné stíšiť svoje srdce a nájsť odpovede, kadiaľ mám kráčať.

Kde si sa dozvedel o tomto programe?

O Exode som sa dozvedel od mladých oteckov v našej farnosti, ktorí ho absolvovali už dávnejšie. Pre lepší pohľad som sa o ňom informoval u nášho kaplána, P. Milana Tomana, a farára, P. Milana Bubáka, ktorí mi vedeli zdieľať svoju osobnú skúsenosť s týmto programom.

Ktorá z častí Exodu 90 priniesla do tvojho života nejakú zmenu a najviac požehnania?

Pravidelné a dlhšie modlitby! To bolo najkrajšie. Každý deň si nájsť viac ako polhodinu na rozhovor s Bohom bolo zo začiatku bolestivé, no za krátky čas som si to začal užívať. Neskôr som vlastne zistil, že sa už na tieto „posedenia s Bohom“ neviem dočkať.

Pána o „slobodné srdce“. Momentálne zohrávam pri nich zas novú službu, ktorá počas mojich prvých dvoch skúseností nebola úplne špecifikovaná, a to je rozmer duchovného sprievodcu v osobe miestneho kňaza. Autori neustále vylepšujú tento program a každý rok ho zdokonaľujú.

Bojuj dobrý boj viery

Program „Exodus 90“ môžem len odporúčať, myslím si, že je pekným prostriedkom, ako sa disponovať pre Božiu vôľu v našom živote, ako prijať pokoj a dar vnútornej sily od Pána. Buduje pevné a hlboké vzťahy, v ktorých je možné potom pokračovať a spoločne rásť. Buduje tiež dobré návyky pre telo, čo je mimoriadne dôležité nielen pre zdravie, pre rozmer služby, ale je úzko spojené aj s duchovným rastom. Ide skutočne o boj, dobrý boj, a teda môžem len žehnať každému bratovi, slovami sv. Pavla: „Bojuj dobrý boj viery a chop sa večného života, do ktorého si povolaný a ku ktorému si sa prihlásil dobrým vyznaním pred mnohými svedkami“ (1Tim 6,12).

Lukáš Sýkora

Čo bolo pre teba najťažšie na „Exode 90?“

Vzdať sa internetu a studené sprchy! Studené sprchy boli utrpením od začiatku do konca. Začali sme sa otužovať aj v jazerách a bazénoch, v decembri mala voda 2 stupne. Takéto otužovanie ma veľmi bavilo. Ísť sa ale ráno osprchovať do studenej sprchy, mi však náladu vedelo pokaziť stále.

Čo ti priniesol Exodus 90 do tvojho života, aký pozitívny návyk?

Ja som v Exode našiel extrémne veľa šťastia a pokoja. Pamätám sa, že prvý týždeň som chodil nazlostený a na každého okolo mňa som len prskal. Začať sa obmedzovať a obetovať svoje pohodlie dosť bolelo. Potom ale prišiel ten spomínaný pokoj. Radosť z toho, že môj život sa spomalil, radosť z toho, že som Boha cítil po sojom boku. A to je pocit, ktorý by som prial každému.

Odporučil by si aj iným mužom túto cestu?

Neviete, čo v živote ďalej? Nebaví vás každé ráno vstávať do práce, ktorá vás ani nebaví? Ste zničení z toho, že už dlho bojujete so svojou slabosťou a neviete ako tento boj vyhrať? Exodus je pre Vás!

PS: odporúčam si k programu „Exodus 90“ prečítať aj knihu „Buď kde si” (Smolen). Táto kombinácia mi veľmi vyhovovala a myšlienky knihy sa krásne doplnili s myšlienkami Exodu.

Matej Kubáň (21)

Exodus 90 ma zaujal, bola to výzva. Konkrétnejšia motivácia bola pre mňa tráviť menej času na sociálnych sieťach a zaujalo ma tiež budovanie bratstva. O tomto programe som sa dozvedel od predsedu nášho strediska, od animátora Sykyho (prezývka).

Ktorá z častí „Exode 90?“ priniesla do tvojho života nejakú zmenu a najviac požehnania?

Silnú zmenu priniesli studené sprchy a pôst. Najviac požehnania priniesla určite každodenná „Holy hour“ (svätá hodinka).

Čo bolo pre teba najťažšie na „Exode 90“?

Zo začiatku bol dosť problém s počtom jedál na každý deň, na to som si ale rýchlo zvykol. Studené sprchy však boli boj každý raz a sú výzvou pre mňa až doteraz.

Aký pozitívny návyk do tvojho života priniesol „Exode 90“?

Vnímam na sebe, že oveľa viac odovzdávam každodenné problémy Bohu, nemám taký problém s hladom počas dňa, taktiež som prestal kupovať zbytočnosti a uvedomil som si zbytočnosť sociálnych sietí.

Odporučil by si aj iným mužom túto cestu?

Tie tri mesiace mi pomohli vo všetkých smeroch, takže nevidím jediný dôvod prečo „Exodus 90“ neskúsiť.

Matej Kubáň

Autor: P. Peter Fillo
Foto: Archív SVD

Sviatosť zmierenia

Dnes som bol na spovedi... Napriek tomu, že som kňaz, stále pociťujem nervozitu pred tým, ako vyznám svoje hriechy.

Zato ten pocit potom je pre mňa úžasný. Vždy keď počujem tie silné slová: „A ja ťa rozhrešujem od tvojich hriechov...“ zrazu ma naplní pocit radosti. Waw, moje hriechy sú odpustené. Všetko to zlé, čo som spravil, mi Boh odpustil, jednoducho to vymazal.

Počas štúdia teológie som mal naivnú predstavu, že ako kňaz budem podstatne lepší, budem mať viac cností a menej hriechov, a postupne budem smerovať k dokonalosti. No teraz vidím, že to vôbec nie je také jednoduché. Napriek túžbe a snahe byť lepším, stále mnohokrát padám a preto vnímam, že táto sviatosť – sviatosť zmierenia - je pre mňa obrovským darom.

Pri sviatosti zmierenia, či ju prijímam, alebo vysluhujem, si uvedomujem, že častokrát je to ťažké povedať svoje hriechy, obviniť seba zo zlých vecí, ktoré som spáchal, avšak vnímam, že práve tie náročné veci nás posúvajú ďalej.

Dva roky som pôsobil ako kňaz pre žiakov a študentov v meste Cebu na Filipínach. Spovedanie mladých patrilo medzi moju hlavnú úlohu. Mnohí mladí, napriek obavám, strachu, či hanbe, dokázali vyznať svoje hriechy a potom pociťovali veľkú radosť nad tým, že Boh im odpustil, bolo to vidieť na ich tvárach a viacerí mi to aj povedali.

Generálna absolúcia

Raz ma zavolali spovedať žiakov do susednej školy. Prišli sme traja kňazi a povedali nám, že na sviatosť zmierenia čaká 300 siedmakov. Spovedali sme viac ako 5 hodín a následne mi oznámili. „Páter, ešte je tu ďalších 700 žiakov. Môžete im dať generálnu absolúciu, teda všeobecné rozhrešenie?“ Na rozhodnutie som mal pár sekúnd, tak som začal uvažovať. Rozhrešiť všetkých bez individuálneho vyznania hriechov môžem v naliehavej situácii, napríklad keby som bol v lietadle, ktoré padá k zemi, alebo keby prišlo silné zemetrasenie a zomierajú tu ľudia, alebo existuje situácia, že na spoveď

príde také množstvo ľudí, ktoré ako kňaz nie som schopný v rozumnom čase vyspovedať. Avšak uvedomil som si, že oni s touto situáciou počítali. V meste Cebu, kde som pôsobil, bol dostatok kňazov, napriek tomu oni pre 1 000 žiakov zavolali iba troch. To sa samozrejme stihnúť nedalo. Okrem toho platí, že pri všeobecnom rozhrešení sú síce hriechy odpustené, avšak hneď, ako je to možné, má sa pristúpiť aj k individuálnej spovedi. Väčšina detí by to však pravdepodobne nespravila. A tak som odmietol. Povedal som, že generálnu absolúciu dať nemôžem, ale môžem prísť spovedať aj na ďalší deň a ak chcú, zavolám aj iných kňazov. Učiteľ náboženstva, aj riaditeľka školy boli prekvapení, ale nezostalo im nič iné, ako zorganizovať spovedanie znovu. Nasledujúci deň sme spovedali ešte dlhšie, no napriek únave, to stálo zato. Radosť mladých z toho, že prekonali strach a hanbu a dostali osobné rozhrešenie, mi dala ďaleko viac energie, než som ja dal im.

Keď veci riadi Boh...

Univerzita San Carlos, kde som pôsobil, sa v meste Cebu nachádza na štyroch miestach, tzv. kampusoch. Raz som mal mať sv. omšu v susednom kampuse, no kvôli dopravnej zápche mi cesta trvala hodinu a 20 minút. Prišiel som neskoro, avšak študenti na mňa našťastie počkali. Na druhý deň som mal zastupovať na rovnakom mieste. Pre istotu som odišiel z domu skôr, no tentokrát mi cesta trvala iba 25 minút. Pomyslel som si nešťastne, čo tu budem teraz viac ako hodinu robiť. Rozhodol som sa teda, že sa v kaplnke pomodlím. Ako som vystúpil z auta, išli okolo dvaja mladí študenti a súčasne dvaja zamestnanci školy, ktorí ma pozdravili „Good morning father“ (Dobré ráno, páter)! Odzdravil som a vošiel do kaplnky. Študenti vošli tiež. Pomodlil som sa posvätné čítanie a vtedy jeden zo študentov prišiel za mnou, že počul, že som kňaz a či by som ho mohol vyspovedať. „Samozrejme“ povedal som. Myslím, že tú hlbokú spoveď si budem pamätať veľmi dlho. Keď študent odišiel, ja som zostal ešte v kaplnke a mal som slzy v očiach. Nakoniec som zistil, že v tej kaplnke svätá omša nebude. Mala byť v dome na duchovné cvičenia. Znovu som rozumel niečo nesprávne, alebo som nezachytil to podstatné. No potom som si uvedomil, že je tu akosi priveľa „náhod“. Kvôli meškaniu z predchádzajúceho dňa, som prišiel o hodinu skôr na nesprávne miesto, aby sa práve v tom momente študent, ktorý potreboval spoveď, cez inú osobu dozvedel, že som kňaz a mohol sa vyspovedať. Iný kňaz v tom kampuse vtedy nebol. Boh využil aj moje nedostatky pre svoje milosrdenstvo. Odvtedy nepochybujem, že prisľúbenia ohľadom sviatosti zmierenia, ktoré nám Boh cez mnohých svätcov dal, sú pravdivé. Boh kvôli nám aj „pohne zemou“, len aby nám umožnil zmierenie a mohol nám otvoriť nebo.

P. Peter Fillo počas spovede na Filipínach

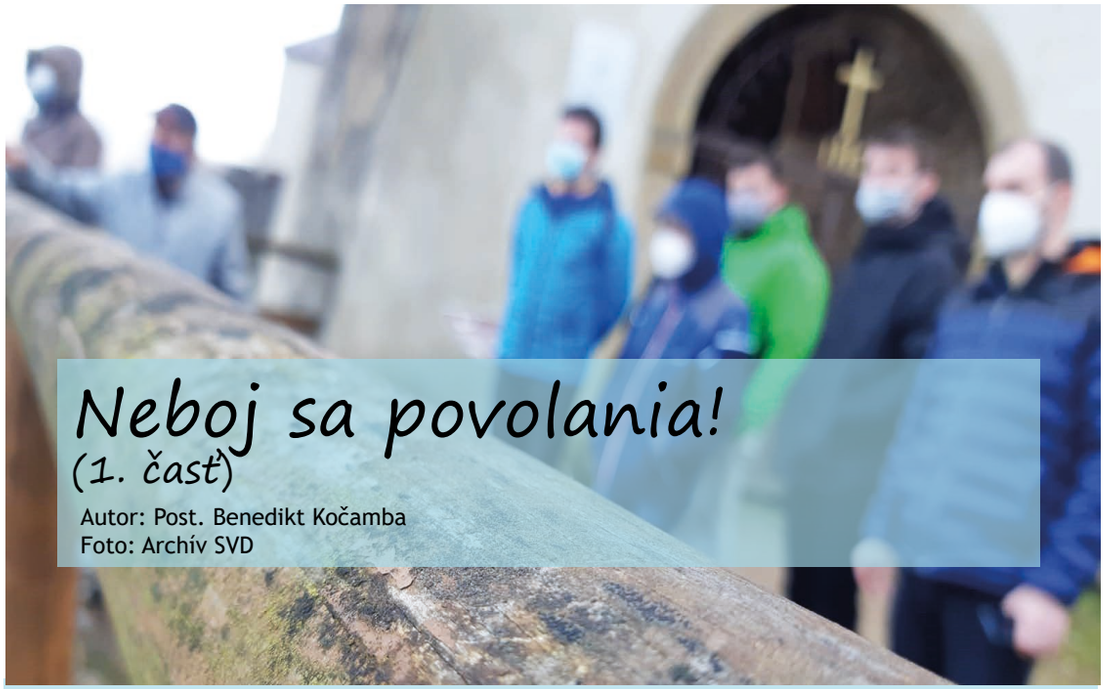

Neboj sa povolania!
(1. časť)

Autor: Post. Benedikt Kočamba
Foto: Archív SVD

Milí priatelia, musím sa priznať, že nad témou tohto článku som dlho rozmýšľal. Napokon článok bude, ako už napovedá jeho názov, o povolaní. Keďže je to téma široká a krásna, a nemožno ju vtesnať do jedného článku, budem v nej pokračovať aj v budúcich číslach nášho časopisu.

Možno sa pýtate, ako môže „najčerstvejší“ člen v bratislavskej komunite verbistov mať vedomosti o duchovnom povolaní, alebo ak ich má, tak určite menej ako skúsenejší, starší spolubratia a kňazi. Ale ako sa hovorí: „Risk je zisk.“ A ja to risknem. Chcem sa zamerať na to, čo mi je známejšie a teda povolanie ku kňazstvu a zasvätenému životu. Hneď na začiatku pre vysvetlenie pojmu „povolanie“ si pomôžem slovami pápeža Františka.

Slovo „povolanie“ možno chápať v širšom zmysle ako Božie volanie. Zahŕňa povolanie k životu, k priateľstvu s Bohom, k svätosti a tak ďalej. Má veľkú hodnotu, pretože sa dotýka celého nášho života zočivoči Bohu, ktorý nás miluje a pomáha nám pochopiť, že nič nie je výsledkom nezmyselného chaosu, ale naopak, že všetko v našom živote sa môže stať odpoveďou Pánovi, ktorý má s nami úžasný plán. (*Christus vivit*, 248).

Keď povolanie vstúpi do života

Každý človek je jedinečný a možno ste si všimli, že je to tak aj u zasvätených a kňazov. Rozmanitosť a rôznorodosť vyviera práve zo skúseností a udalostí v živote človeka, do ktorého v jednom okamihu vstupuje akési volanie, či popud, ktoré ho pobáda na križovatke života pokračovať cestou, či spôsobom života, ktorý pre ňeho pripravil Pán. Je zaujímavé, že aj vtedy je pri svojom rozhodnutí slobodný, nie je ničím viazaný, a vždy je možnosť vybrať sa iným smerom. No je tu „problém“. Jeho život je už iný, mení sa, a to hneď pri rozpoznaní, že Boh vstupuje do jeho života jedinečným spôsobom. Pri spomienke na tento Boží dotyk mu srdce bije akosi inak. Boh je ten, ktorý prichádza, je iniciátorom, no rozhodnutie patrí len a len človeku.

Nedokážeme povedať, že povolanie má človek vtedy a vtedy a má vyzerať asi takto, pretože pre každého je pripravené osobitné

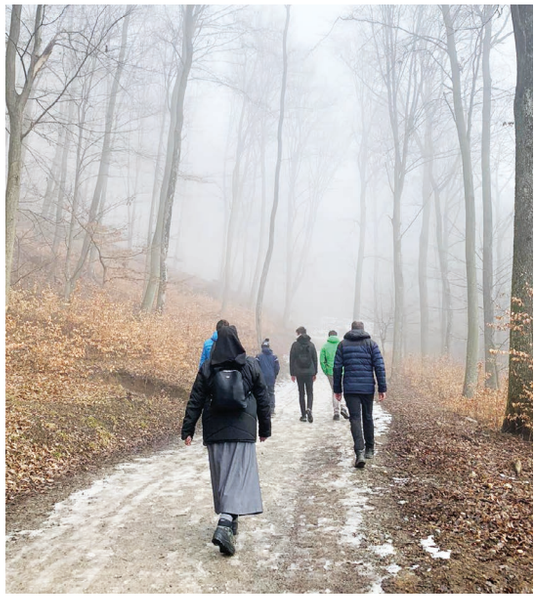

povolanie; síce môže byť v niečom podobné s povolaním iného, no nikdy nie rovnaké, ako nejaká konštanta, ale stavané presne pre konkrétneho človeka. Súvisí to, či už s emocionálnym, psychickým prežívaním, alebo samotnou skúsenosťou života. Teda, ak povolanie vnímam a hýbe mojím životom, nemusí hýbať životom toho druhého. Preto môžeme vidieť kňazov a zasvätených, ktorí už od detstva cítili povolanie, a ostali verní tomuto volaniu, alebo tých, ktorí povolanie pocítili neskôr, v študentských rokoch, či v dospelosti, a v rôznych situáciách života.

Počúvaj a pozoruj

Povolanie nikdy neprichádza náhodne, v jednom okamihu, ako sa môže na ľudský pohľad zdať. Musíme sa na to pozrieť z Božej perspektívy a všimnúť si slová žalmistu: „Tvoje oči ma videli, keď som ešte nebol stvárnený, a v tvojej knihe boli zapísané všetky moje dni...“ (Ž 139,16). Ani radikálne obrátenie, ktoré môže byť práve ovocím povolania, sa nedeje odrazu. Boh si človeka pripravuje krok za krokom. Pritom, ale človek neostáva úplne pasívny, pretože si je vedomý, že práve v tichu sa k nemu prihovára Pán a teda je potrebné počúvať. Pozornosť je nevyhnutná pre zachytenie vnuknutí Ducha Svätého, pričom volanie nemusí, a väčšinou neprichádza zvonku, nejakým súkromným zjavením (ak očakávaš anjela, ktorý ti zvestuje Božiu vôľu: „Choď do kláštora“, tak sa isto načakáš), ale práve z najvnútornejšieho vnútra človeka, vo viere, že práve to je miesto, kde prebýva Najsvätejšia Trojica a je to ona, ktorá volá človeka do užšieho vzťahu, kde človek nachádza plnosť a zmysel plnenia Božej vôle. Niektorí tento hlas vnímajú už od detstva, vo forme túžby, ktorú Boh zasial do človeka, alebo neskôr, keď začínajú vnímať nenaplnenie a hľadajú zmysel. Prečo je to tak? Preto, lebo „Všetko má svoj čas...“ (Kaz 3,1)

A predsa, volanie môže prísť zvonku, no väčšinou pracuje už s tým, čo už je zasiate vo vnútri. Môžu to byť osoby okolo nás, vnímanie vlastných talentov a schopností, ktorých naplnenie človek nachádza práve v službe Bohu a blížnym ako kňaz, či zasvätená osoba. A tiež je dôležité

My sme sa nebáli a odopovedali sme. Teraz je rad na tebe

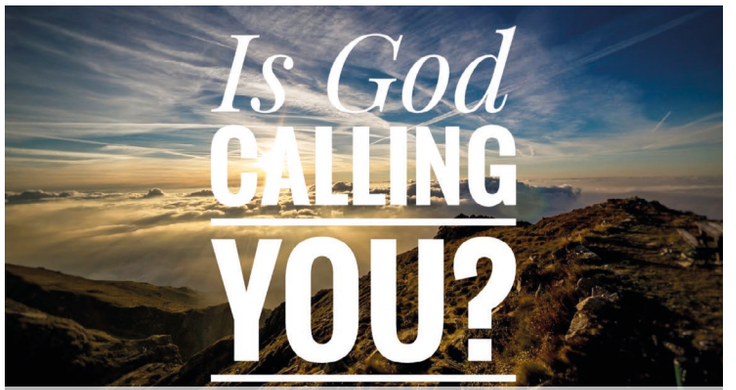

„Volá ťa Boh?“

pozorovať potreby časov a patrične na ne odpovedať.

Obrátenie a zmena života

Život povolaného, ktorý si je vedomý svojho povolania a rozlišuje ho, ako som už spomínal, nebude pokračovať bez zmien, už nebude ako predtým. Spomeňme si napr. na takého mýtnika Léviho, neskôr apoštola Matúša, či apoštola Pavla. Odkiaľ pramení toto obrátenie? Jedine v Božej láske, ktorá mu hovorí: „Poď za mnou.“ Človek si uvedomuje, že takú lásku nikde inde nenájde, že nič na svete mu neosoží pre dušu tak, ako odpovedať na túto Lásku láskou a vykročiť z loďky falošných istôt. Ten, kto tak odpovedá, si už nevie predstaviť žiť život ako predtým. To, čo pobáda povolaného odpovedať a nezakopať Božie volanie, môžeme nazvať nepokojným pokojom. Toto obdobie môžeme nazvať aj časom otázok. Čo sa to so mnou deje? Prečo práve ja? Bože, nemáš niekoho lepšieho? A zároveň časom hľadania odpovedí a pochybností. Prichádza rad rozhodnutí, pri ktorých človek ostáva slobodný. A čo robí Boh? Čaká. No nenechá ho bez pomoci. Nikdy nie je v tom sám. Práve vnútorný pokoj je tou kontrolkou, ktorá mu ozrejmí, či sú jeho rozhodnutia správne, či kráča správnou cestou.

Aj keď možno stále si nie je istý správnosťou svojich rozhodnutí, tak minimálne jedna istota tu vždy je. Aká? Odpovedať ÁNO Bohu je vždy tým najsprávnejším a najlepším rozhodnutím, aj keď sa to niekedy nemusí na prvý pohľad zdať.

Milý čitateľ, možno vnímaš vo svojom okolí, že Boh mení životy. Nie pre nepokoj, ale naopak túži doň vliať viac pokoja a lásky, ktoré dokážeš naplno prijať práve v povolaní. Či už v manželstve, kňazstve, zasvätenom živote. Je to Láska, ktorá povoláva a „v láske niet strachu“. Nemáš sa čoho báť.

NEMECKO

Text: Dávid Kancian SVD
Foto: Archív SVD, Pixabay.com

Hlavné mesto: Berlín
Rozloha: 357 385,71 km^2
Počet obyvateľov: 83,19 mil.

Nemecko je významná krajina Európy. Má bohatú históriu: od germánskych kmeňov, Franskej ríše, cez Rímsko-nemeckú ríšu, súperenie Pruska a Habsburskej monarchie a následný vznik Nemeckého cisárstva, rozdelenie Nemecka po II. svetovej vojne, a napokon po jeho zjednotenie v roku 1990 až po dnes.

Pôsobenie SVD

Spoločnosť Božieho Slova vznikla ako rehoľa pre nemecky hovoriace krajiny. Založil ju Nemec – ako dobre vieme – sv. Arnold Janssen. Z dôvodu nepriaznivej situácie v Nemecku (*Kulturkampf*) bol prvý misijný dom otvorený v Holandsku, v Steyli, blízko nemeckých hraníc. Mladí kňazi, čítajúc znamenie svojich čias: „Keď vás budú prenasledovať v jednom meste, utečte do druhého“ (Mt 10,23a), poznali povolanie ísť hlásať evanjelium do misií, keďže ich vlastná krajina ich neprijímala. Spočiatku išlo hlavne o misiu v Číne, no neskôr sa Spoločnosť rozrástla o ďalšie misijné územia.

Vedomí si volania Ježiša, vteleného Božieho Slova, hlásame evanjelium o Božom kráľovstve „vhod i nevhod“ (2Tim 4,2).

Podobne ako je na Slovensku Misijný dom sv. Arnolda Janssena, kde sú naši seminaristi, tak v Nemecku je Misijný dom Sankt Augustin (od r. 1913). Komunita je tam ešte väčšmi multikultúrna, ako tá na Slovensku. Žiaľ, v Nemecku je rozpoznanie povolania zriedkavé, no formujú sa tam seminaristi zo zahraničia, zvlášť z krajín, v ktorých vstupuje viac mladých ľudí do zasväteného života.

Nemecká provincia je známa finančnou podporou misií. Je to vďaka tomu, že Nemecko je prosperujúca krajina, v ktorej sa nájdu štedrí kresťania. Hoci je chudobné na povolania pre zasvätený život, predsa je známe množstvom laických misionárov „na nejaký čas“ tzv. *MaZ - Missionar auf Zeit*.

Známe sú aj *Steyl Medien* (Steylské médiá) s produkciou TV magazínu tzv. *Grenzenlos*, ktorý prezentuje rôzne aspekty SVD misie (niečo, ako na Slovensku *Moja misia*). Nemeckí spolubratia vydávajú významný časopis tzv. *Stadt Gottes* (Boží štát), ktorý siaha históriou až k sv. Arnoldovi. Od r. 2020 má v Nemecku nový názov *Leben jetz* (Žime teraz).

Oltár v Sankt Augustine

Zaujímavosti

- Oltár v kostole v Sankt Augustine je položený na dvanástich kameňoch ako symbol dvanástich Baránkových apoštolov.
- Nemecko vzniklo zjednotením množstva malých kráľovstiev, čo sa odráža aj v mentalite ľudí; tí majú tendenciu spájať sa viac s miestnym regiónom a tradíciami ako s národným patriotizmom.
- Gumených medvedíkov vymysleli Nemci.
- Berlín má najväčšiu vlakovú stanicu v Európe.
- V Nemecku je cez 300 druhov chleba.

Rozhovor

NEMECKÁ MISIA

Spracoval: Lukáš Hanúsek SVD
Foto: Archív SVD

Páter Jozef Bištuť bol vysvätený za kňaza v roku 2000 a odvtedy pôsobí ako misionár v Nemecku. Pracuje v sinologickom inštitúte Monumenta Serica a je členom komunity verbistov v meste Sankt Augustin, neďaleko Kolína nad Rýnom.

Páter Jozef, v rozhovoroch pre Mladého misionára sa vždy dotýkame aj motivácie a prvých pohnútok, ktoré viedli mladého človeka k tomu, že sa rozhodol stať misionárom. Ako to bolo u Vás?

Nepatrím k ľuďom, ktorí vedia povedať dátum, či dokonca hodinu, kedy „začuli“ Pánovo volanie. Genézu môjho povolania by som skôr charakterizoval navonok ako relatívne zdĺhavý, nenápadný, ale smerom dovnútra ako intenzívny, kontinuálny proces, idúci zo dňa na deň, čoraz hlbšie. Niekedy to bolo také jednoduchšie, inokedy to zas bolo niečo, čo ja sám pre seba nazývam „zápas s Pánom o milimetre“.

Narodil som sa pred takmer 54 rokmi do jednoduchej katolíckej rodiny, kde na mňa už čakali nielen dobrí a milujúci rodičia a láskaví starí rodičia, ale aj dve sestry, ktoré ma o pár rôčkov predbehli. Po detstve, na ktoré si rád a s nostalgiou spomínam, som absolvoval Gymnázium v neďalekej Novej Bani. Nasledujúcich 5 rokov po maturite som prežil v Liptovskom Mikuláši, kde som vyštudoval inžiniersky odbor „Mikroelektronika a laserová technika“ na vtedajšej Vysokej vojenskej technickej škole (teraz je to Akadémia ozbrojených síl gen. M. R. Štefánika). Matematika, fyzika – hlavne kvantová - to bol môj svet... nič nenaznačovalo, že by som sa v živote mohol zaujímať aj o niečo iné.

Avšak už v predposlednom ročníku sa začalo „vo mne“ čosi hýbať. Nedá sa mi to tu všetko popísať v niekoľkých vetách. Jednoducho: výsledkom tohto pohybu v mojom vnútri – aj za pomoci niekoľkých „náhodných“ stretnutí a udalostí – bolo rozhodnutie, stať sa kňazom. A hneď, ako som sa v tomto rozhodnutí utvrdil, som vedel, že nechcem byť „obyčajným farárom“ niekde v diecéze. Neviem prečo, ale „vedel som“, že ak ma Pán povoláva ku kňazstvu, tak potom pôjdem von, do sveta. Lenže som nevedel, ako to urobiť. Priznám sa, že v počiatočnej fáze môjho rozhodovania som nemal ani len tušenia, že existujú nejakí verbisti... až som počas vojenskej služby vo Vajnoroch (1991) raz celkom „náhodne“ jedného stretol – môjho skoro-rodáka, P. Jozefa Michalova SVD (pochádzal zo susednej obce). No a tak bola cesta k verbistom otvorená...

Aká bola vaša formácia? Ako ju vnímate dnes po určitých rokoch? Pripravila Vás, či môže vôbec človeka pripraviť na to, čo ho raz čaká v jeho misii?

Do postulátu som nastúpil 2. apríla 1992 v Bratislave na Špitálskej. Keď som prišiel, už tam bol jeden kandidát. Postupne sa k nám pridali ďalší, takže v lete sme boli, myslím, už šiesti, alebo siedmi. Ukázalo sa, že sme boli celkom „dobrá parta“, a keďže predstavení boli podobného názoru, odporučili nás všetkých na prijatie do noviciátu. Naozaj som Pánu Bohu vďačný za tento čas! Je to pre mňa základ, na ktorom budujem doteraz. Noviciátom sa však formácia samozrejme nekončí, práveže naopak – len začína.

Prišli roky štúdia – najprv v Bratislave a neskôr v Nemecku. Formácia bola samozrejme koncipovaná inak ako noviciát, lebo pribudlo nové ťažisko nášho života – štúdium. Tie roky v inej kultúre a jazyku boli pre mňa osobne novou výzvou, ale zároveň aj obohatením. s odstupom času môžem skonštatovať, že formácia, ktorou som „prešiel“, nebola márna, a že ma mnohokrát naozaj podržala. Vďaka za to Pánovi i všetkým, ktorí ma počas nej sprevádzali. Chcem dodať, že formácia nie je len akýmsi obdobím na začiatku rehoľného, či kňazského života. Ja chápem formáciu ako program na celý život, lebo viem, že je toho ešte dosť, čo by bolo treba „sformovať“. A zdá sa mi, že to nebude žiadna oddychovka, lebo „materiál“, ktorý treba formovať je čoraz neohybnejší a tvrdší.

Zvolili ste si Nemecko. Vždy je však možno vybrať si viac možností, pričom na jednu z nich padne voľba od predstavených. Aké iné krajiny ste zvažovali, a čo Vás viedlo k tomu, že medzi nimi bolo aj Nemecko?

Áno, dostal som Nemecko, pretože som chcel ísť do Číny. To znie v prvom momente divne, ale pokúsim sa to vysvetliť. Keď som prišiel na teologické štúdiá do Sankt Augustina, boli tu okrem nás, verbistov

Kláštor verbistov v meste Sankt Augustín, kde býva aj P. Jozef

z rôznych krajín sveta, aj diecézni seminaristi a kňazi z Čínskej ľudovej republiky. Tí u nás nielen študovali, ale aj bývali v našom dome a s nami žili. Cieľom tohto študijného projektu – ktorý mimochodom beží dodnes, - je napomôcť akademický, teologický a spirituálny rozvoj čínskych klerikov. Zrodil sa z iniciatívy jedného spolubrata. Ten bol vyštudovaným sinológom (odborník na históriu a kultúru čínskej civilizácie) a zároveň bol aj riaditeľom sinologického inštitútu Monumenta Serica (čo by sa dalo preložiť ako: Čínske pamätihodnosti). Počas štúdií som mal teda možnosť tak trochu viac spoznať situáciu cirkvi v Číne s jej potrebami, bolesťami, ale i nádejami. Postupne ma to oslovovalo čoraz viac. A tak som si do žiadosti o misijné určenie písal tri miesta: Čína, Taiwan a... Nemecko. Presnejšie Nemeckú provinciu – pre prácu v už spomenutom „čínskom inštitúte“, lebo som si povedal, že veď aj to by bola práca pre Čínu. No a tak sa stalo, že som dostal tú tretiu možnosť. To sa udialo v r. 1999 – a ja teda až doteraz pracujem na „ďalekej“ misii v Nemecku.

Ako by ste opísali svoju misijnú prácu v Nemecku? Čo Vás na nej najviac teší a čo je možno najťažšie?

Pracujem vo vyššie spomenutom inštitúte Monumenta Serica. Je to sinologický inštitút, ktorého úlohou je zaoberať sa a na medzinárodnej úrovni vedecky spracovávať témy týkajúce sa tzv. „starej“ alebo „tradičnej“ Číny (od prvých písomných zmienok po rok 1911, kedy vznikla Čínska republika). Inštitút vznikol v Pekingu v r. 1936, jeho zakladateľom bol verbista Franz Xaver Biallas (1878-1936). Po nástupe komunizmu (1949) museli všetci misionári – a teda aj verbisti - opustiť Čínu. Takto sa aj náš inštitút dostal, po „medzipristátiach“ v japonskej Nagoyi a v americkom Los Angeles, v roku 1972 do Sankt Augustina. Práca inštitútu spočíva

v redigovaní a vydávaní medzinárodne uznávaného sinologického časopisu pod názvom: Monumenta Serica - Journal of Oriental Studies. Okrem toho vydávame aj dve knižné série, t.j. najmenej 2 knihy v roku. Inštitút spravuje odbornú knižnicu (cca 80 tis. kníh a stovky odborných časopisov), ktorá je najväčšou (neštátnou) sinologickou knižnicou v Európe! V inštitúte pracujú dohromady traja verbisti a traja zamestnanci. Ďalší členovia inštitútu (verbisti) pracujú Číne, na Taiwane a v Ríme.

Mojou úlohou v inštitúte je takpovediac technické zabezpečenie chodu práce (počítače, internet, webmaster), a predovšetkým práca pre redakciu (formátovanie textov, zalamovanie publikácií, príprava do tlače, etc.). Neznie to nejak exoticky a už vôbec to nevyzerá na typickú misijnú prácu. Ale mňa táto práca napĺňa. Nielen kvôli mojej „technickej“ afinite, ale predovšetkým preto, že v nej vidím časť poslania našej Spoločnosti, najmä v oblasti médií (tlačených, či elektronických), ako i na poli dialógu medzi kultúrami, ktorý je jednou z priorít Spoločnosti. Nerobím nič zvláštne, ale som rád, že sa môžem pokladať za drobný kamienok v mozaike nášho misijného poslania.

Samozrejme, že okrem práce v inštitúte (35 hod. v týždni) sa zapájam aj do pastoračnej práce v rámci nedeľných výpomocí v okolitých farnostiach, služby spovedania, neobídu ma ani bežné liturgické služby v komunite, či práce v kuchyni, v parku, alebo v našej záhrade.

Nemecko sa na prvý pohľad nezdá ako „typická“ misijná krajina. Aká je situácia, čo sa týka zahraničných misionárov?

Ešte tak pred 20 - 25 rokmi boli kňazi z iných krajín v tunajšej pastorácii skôr raritou. Za relatívne krátku dobu sa situácia zmenila a na nemeckých farách možno čoraz častejšie stretnúť farára alebo kaplána z Indie, Ghany, Nigérie, Kene, či z iných tzv. „misijných“ krajín. Táto situácia je dôsledkom krízy povolaní, ktorá sa začala niekedy v 70-tych rokoch minulého storočia a postupom času narástla do takých rozmerov, že diecézy v posledných rokoch rátajú novokňazov doslova na prstoch jednej ruky (v r. 2019 – 55 novokňazov pre 27 diecéz!).

Rozľahlý aeál v okolí kláštora v Sankt Augustin

Krízu povolaní však treba vidieť v kontexte všeobecnej duchovnej krízy tzv. „západnej“ civilizácie a „moderného“ človeka. Ten sa v mene osobnej slobody čoraz rýchlejšie odcudzuje sám sebe a v rastúcom prúde (dez)informácií stráca orientáciu vo svojom živote. Surfuje na vlne vedeckých výdobytkov, uniká do virtuálneho sveta, žije často v ilúzii a ženie sa v ústrety neznámej prázdnote, ktorá z neho vysáva kreativitu a zahmlieva zmysel života! Tak stráca nielen orientáciu, ale aj poslednú pôdu pod nohami.

Myslím si, že doba, v ktorej práve žijeme, je ohromnou výzvou pre Cirkev i pre všetkých veriacich. My sme tí, ktorí máme a musíme dnešnému človeku ponúknuť pomoc v podobe kresťanskej pravdy o človeku a o Bohu – a tým pádom o skutočnom zmysle života. Tu zohrávajú aj zahraniční kňazi nemalú úlohu tým, že prinášajú zo sebou vlastné skúsenosti prežívania viery, niekedy aj v iných, pre nás netradičných formách – a tým dokážu možno ľahšie osloviť hľadajúcich ľudí. Nedá sa to však zovšeobecniť. Ja to skôr vidím ako pokus miestnej Cirkvi o záchranu situácie. Či to prinesie nejaké plody a efekty, to sa ukáže až o niekoľko rokov.

Sme Spoločnosť Božieho Slova. Aký je Váš vzťah k Písmu a ako vnímate možno väčší dôraz, ktorý sa dnes naň kladie?

Myslím si, že súčasné snahy katolíckej Cirkvi o väčšiu „propagáciu“ Božieho Slova sú veľmi dobré a potrebné. V porovnaní s protestantskými cirkvami máme my, katolíci, dosť veľký deficit, čo sa týka poznania Sv. písma. Nejde však o to, s niekým sa porovnávať. Sväté Písmo by malo byť jedným z pilierov našej viery a nášho života. Cez Sv. písmo hovorí k nám sám Boh – a je predsa v našom záujme byť s ním v kontakte, v rozhovore. Ale často je to len tak, že hovoríme len my. A to nefunguje ani v medziľudských vzťahoch: predsa nemôžeme vážne tvrdiť, že niekoho milujeme, ak ho nepočúvame, alebo ho vôbec nepustíme k slovu...

Už samotný názov našej Spoločnosti nás – verbistov – prinajmenšom formálne zaväzuje k užšiemu vzťahu k Sv. písmu. Bolo by však na škodu veci, keby sme v tomto vzťahu mali zostať len na úrovni akéhosi „záväzku“, či povinnosti. Pre mňa osobne je Sv. písmo dennodennou záležitosťou. A to nielen tým, že ho počúvam pri slávení Eucharistie, alebo sa s ním stretávam pri modlitbe breviára. Už niekoľko rokov praktizujem tzv. lectio continua – ktoré som si „odkukal“ od bratov benediktínov zo Sampora. Je to program každodenného čítania odsekov Sv. písma zo Starého i Nového Zákona. Tieto sú rozložené tak, že za 365 dní prečítate celú Bibliu (Žalmy dokonca dvakrát). Je to naozaj výborná vec!

Božie Slovo zohráva v mojom živote podstatnú úlohu. Môžem povedať, že sa postupom času stalo neoddeliteľnou súčasťou môjho života. Ono je pre mňa nielen inšpiráciou, či zdrojom myšlienok. Božie Slovo je pre mňa silou, ktorá pretvára moje vnútro, formuje charakter, pomáha mi čoraz viac odkrývať tajomstvá Božieho plánu so mnou, dodáva mi odvahu i radosť stále ďalej kráčať cestou, na ktorú ma Pán povolal.

Odporúčam vrelo všetkým čitateľom: Nebojte sa a „pustite“ sa do Sv. písma! Robte to dennodenne, venujte mu pravidelne niekoľko minút! Začiatky môžu byť i neľahké, nie všetkému budete rozumieť – ale to nevadí – všetko potrebuje svoj čas. Využite možnosti, ktoré nám ponúka moderná technika, na internete sa dajú nájsť užitočné biblické portály či appky. Ale z vlastnej skúsenosti viem, že najlepšie je zobrať do rúk Bibliu v knižnom formáte! Urobte tak – a uvidíte, že to neoľutujete... Držím vám palce! Zahŕňam všetkých čitateľov Mladého misionára do svojich modlitieb a prosím o vaše modlitby za mňa i našu Spoločnosť!

Ďakujeme Vám P. Jozef za rozhovor a povzbudenie. Tešíme sa do skorého videnia, napríklad aj u Vás v Sankt Augustine, v záhradke, o ktorú sa spolu s ďalším slovenským misionárom P. Miroslavom Kollárom staráte. Prajeme veľa požehnania do ďalších dní.

Návšteva seminaristov v spomínanej záhrade, o ktorú sa slovenskí Pátri starajú

Míľnik v mojom živote

Autor: Sr. Mária Zdenka SSpSAP
Foto: Archív SSpSAP

Svedectvo sr. Márie Zdenky, ktorá zložila svoje prvé rehoľné sľuby v jednej z najprísnejších rehoľných spoločností, založenej sv. Arnoldom Janssenom.

21. november 2020. Deň, na ktorý som čakala zhruba 20 rokov. Deň, kedy sa moje sny stali skutočnosťou. Deň, v ktorý som sa zasvätila Bohu zložením rehoľných sľubov v Kongregácii služobníc Ducha Svätého ustavičnej poklony. Deň, ktorý je míľnikom v mojom živote a od ktorého je všetko úplne iné, pretože od toho dňa má všetko punc zasvätenia. A ešte inými prívlastkami by som mohla tento deň charakterizovať.

Aký bol? Už dávno predtým som o ňom snívala a predstavovala som si, aký bude, tak ako každá nevesta svoj svadobný deň. Nebol dokonalý, tak ako nie je dokonalý ani žiaden svadobný deň, lebo dokonalosť nás čaká až v nebi. Ale bol skutočne krásny. Pripravovala som sa naň a na život po ňom počas 4 rokov počiatočnej formácie. Ale skôr sa dá povedať, že ma naň pripravoval Boh celý môj život.

Nevieme dňa ani hodiny

Odkedy som na slávnosť Panny Márie Sedembolestnej dostala schválenie zložiť sľuby, nabralo všetko rýchly spád. Ja, ktorá som vždy stresovala, som vtedy vložila všetko do Božích rúk. Veď On sa mal stať mojím Ženíchom. Môj Ženích pripravoval svadbu a ja som sa cvičila v dôvere. Respektíve On ma cvičil počas tých zostávajúcich dvoch mesiacov. Keďže sa epidemiologická situácia začala zhoršovať a hrozilo uzavretie hraníc, zo dňa na deň moje predstavené rozhodli, že pôjdem na Slovensko skôr, než to bolo v pláne (2 roky noviciátu som strávila v Poľsku). Na druhý deň sa rozhodlo, že to bude už deň nato. Vtedy mi mysľou preleteli slová, že nevieme dňa ani hodiny. A ako hovorievala moja majsterka v postuláte, sestra má byť vždy pripravená na tri veci: na spoveď, na preloženie a na smrť.

Po príchode na Slovensko sa zakrátko vyhlásil zákaz sv. omší za účasti veriacich. Vtedy som opätovne vložila všetko do Božích rúk s vierou, že On sa postará a že pripraví pre mňa ten najlepší svadobný deň – svadobný deň podľa Jeho predstáv. A zostala som pokojná.

A Boh sa skutočne postaral. Týždeň pred sľubmi sa uvoľnili opatrenia, dovolilo sa slúženie sv. omší pre veriacich a kaplnky a kostoly mohli byť naplnené do polovice kapacity. A tak sa slávnosti skladania sľubov mohli zúčastniť aj moji najbližší.

„...dám ti veniec života"

A aký bol samotný deň? V našej kongregácii sa začína ceremónia už večer predtým. Všetky sestry sa zhromaždia a predstavená odovzdá novicke ružové rehoľné rúcho, ktoré symbolizuje lásku Ducha Svätého a povzbudí sestru, aby ho nosila na jeho slávu. Následne udelí sestre nové – rehoľné – meno. Na slávnostnú svätú omšu, počas ktorej sa skladajú sľuby, už prichádza kandidátka oblečená v ružovom habite. Predsavzala som si, že si budem ten deň užívať taký, aký mi Boh pripravil. Celý čas som bola pokojná a pevná vo svojom rozhodnutí. Samotná sv. omša i ceremónia prebehli rýchlo.

Po homílii nasleduje vlastné skladanie sľubov. Najskôr sa celebrant pýta kandidátky, či sa chce v rehoľnej profesii ešte užšie pripútať ku Kristovi a viac mu slúžiť a či chce nasledovať Krista v čistote pre nebeské kráľovstvo, v chudobe a poslušnosti. Potom sa kňaz modlí za kandidátku a po modlitbe sestra vyslovuje formulu sľubov. Po zložení sľubov dostane sestra závoj – ako znak toho, že patrí Kristovi a zaväzuje sa slúžiť jeho Cirkvi. Po závoji jej celebrant odovzdá veniec, ktorý sa pripne na závoj. Pri tom kňaz cituje verš z Knihy zjavenia sv. apoštola Jána: „Buď verná až do smrti a dám ti veniec života, hovorí Pán" (Zjv 2,10).

Odovzdanie rehoľného kríža

Ďalšou vecou, ktorú sestra dostane po zložení sľubov, sú konštitúcie – rehoľné pravidlá. Tu kňaz povzbudí sestru, aby žila z ich ducha a usilovala sa o dokonalú lásku. A ako posledné nasleduje odovzdanie rehoľného kríža – kríža, ktorý nosíme na hrudi. Celebrant pri tom hovorí: „Prijmi kríž, znak vykúpenia. Maj ho v úcte a z celého srdca odpovedaj láske Otca, Syna a Ducha Svätého, ktorá sa až do krajnosti zjavila na kríži."

Tak vyzerá v našej reholi obrad skladania sľubov a tak som sľuby zložila i ja. Všetko prešlo veľmi rýchlo. A čo som cítila? V prvom rade odhodlanie nasledovať takýmto spôsobom Krista a byť mu verná až do smrti. Celý deň bol nabitý dojmami, ale najviac som sa tešila na všedný deň. Na obyčajný deň života s Pánom.

A čo teraz?

Zvykám si na novú farbu habitu (v noviciáte som nosila biely habit). Ale hoci sa toho navonok veľa nezmenilo (keďže sľubmi som sa snažila žiť už aj predtým), predsa je všetko iné. Patrím k Služobniciam Ducha Svätého ustavičnej poklony a zaviazala som sa pred Bohom a jeho Cirkvou nasledovať Pána v čistote, chudobe a poslušnosti. Z lásky som na seba prijala rehoľné záväzky a teraz sa im snažím zostať verná.

Na záver vás chcem poprosiť o modlitbu. Lebo hoci sme zasvätení, sme len ľudia a naše chyby, biedy a hriechy nezmizli naším zasvätením sa. Prosím, modlite sa za nás, zasvätených, aby sme dokázali vytrvať v tom, čo sme Bohu sľúbili.

Nestrácajme NÁDEJ

Angela Fabrici, vedúca bratislavskej skupiny Misijnej rodiny SVD, píše o svojom osobnom prežívaní súčasnej situácie.

Verím, že každý z nás prežívame toto zložité obdobie podľa svojich možností a schopností čo najlepšie a najužitočnejšie. Pretože vekom patrím medzi ohrozenejších obyvateľov Slovenska (na dôchodku som už 11 rokov), veľmi dobre mi počas prvej vlny pandémie padlo, keď som počas krátkej doby dostala aj štyri ponuky na pomoc s nákupmi až pred dvere. Aj keď som takéto ponuky nakoniec nemusela využiť, vďaka vám, verbisti, mladí ľudia, susedia.

V dome seniorov Rafael

Napriek tomu, keď môžem, a vďaka Bohu mi to môj zdravotný stav dovolí, pomáham ako dobrovoľníčka na recepcii v Dome Rafael, zastupujem kolegyne počas dovolenky a choroby. Je to zariadenie pre seniorov, ale aj pre dlhodobo chorých mladších a mladých ľudí.

Neustále myslím na to, akú obrovskú (Božskú) trpezlivosť musia mať sestričky, opatrovateľky, lekári a ostatný zdravotnícky personál s chorými pacientmi. Mne stačí, keď počas návštevných hodín musím niekedy aj 30 krát zopakovať pacientovi, prečo jeho príbuzní nemôžu ísť dnu, čo to je pandémia a prečo sa musia rozprávať len cez sklo a cez mobilný telefón. Mnohí starkí sú ešte vo výhode, že majú dobrý sluch. Často požičiavam na tieto účely aj vlastný mobilný telefón. Osobné návštevy sú povolené len k umierajúcim pacientom. Ja osobne, som mamičku v Šali v Domove dôchodcov nevidela už od 3. septembra 2020. Verím, že dobre

padne zamestnancovi, ktorý nastupuje napr. na nočnú smenu, ak mu poprajem požehnaný večer a pokojnú nočnú službu. Kontrola negatívneho testu, dezinfekcia rúk a meranie telesnej teploty už patrí medzi rutinné povinnosti pracovníka recepcie. Po prebratí liekov, potravín či iných vecí od príbuzných, musíme ich dezinfikovať a nechať niekoľko hodín v „karanténe“, až potom ich môžeme cez zdravotnícky personál posunúť pacientovi. Denne sa tu stretávam so životom, aj so smrťou, sme tu aj preto, aby sme pohladili, súcitili, pomodlili sa, povedali jemné povzbudivé slová, podali magnézium, vodu...

Bez fyzického kontaktu

Pripájam sa k večernej modlitbe verbistov skoro každý deň, a ako často je to možné, zúčastňujem sa online svätej omše. Veľmi mi už chýba fyzický kontakt, osobná prítomnosť na bohoslužbe, sviatosti, a taktiež aj stretávanie sa po sv. omši na dvore misijného domu v rozhovoroch s kňazmi a veriacimi. Mne osobne ten kontakt chýba o to viac, že som trpela 32 rokov bez sviatostí.

Je to už veľmi zlé, keď sa bojíme objať jeden druhého v domácnosti, lebo sa obávame, či ten druhý nie je nakazený. Kam sme sa to dostali? Prosím Pána, aby nás uzdravil nielen na tele, ale aj na duši. Často trpí viac naša duša, ako naše telo a keď naozaj bolí duša, to sa nijako nedá popísať.

Fungovanie Misijnej rodiny

Ak by tu nebola pandémia, práve v týchto dňoch by sme si/by ste si volili nového vedúceho, či vedúcu Misijnej rodiny. Áno, už utiekli štyri roky, čo ste si zvolili za vedúcu mňa. Len Pán vie, či som to robila dobre, alebo nie. Ale snažila som sa. Stretávali sme sa pri Sv. písme každý mesiac, aspoň tí skalní, a tým sme utužili naše spoločenstvo. Žiaľ, pandémia je tu, nestretávame sa, nespracúvam zápisnice, nepokračujeme v kronike.

Pretože máme obmedzený pohyb vonku, máme teraz viac možností osobne sa stretávať s Pánom pri modlitbách, pri adorácii, ruženci, vešperách, myslime na všetkých

Výroba adventných vencov v čase miernejších opatrení

Misijný jarmok a výroba adventných vencov – ešte v období pred pandémiou

chorých na celom svete a modlime sa za nich, aj za odvrátenie pandémie. Neprestávajme sa modliť aj za našich pátrov misionárov SVD, ktorých sme si adoptovali, ale aj za ostatných, ktorí pôsobia na všetkých kontinentoch.

Záver

Myslím na vás, milí členovia Misijnej rodiny, naozaj skoro každý deň, je mi ťažko, ale keby som nemala nádej, že raz sa to všetko skončí, či už tu, alebo v nebi, tak by som ani tieto riadky nedokázala napísať. Nádej zomiera posledná, a preto ju nikdy nestrácajme, žime s nádejou a s pevnou vierou. Vyprosujem vám všetkým veľa milostí a požehnania od nášho nebeského Otca, stálu ochranu Panny Márie, nech vás sprevádza váš Anjel strážny a opatruje náš zakladateľ sv. Arnold Janssen.

Kapláni z Kalvárie

Spracoval: Václav Plánka SVD
Foto: Archív SVD

Posvietili sme si na našu farnosť Nanebovzatia P. Márie, známu tiež pod názvom Nitra-Kalvária. Momentálne v nej pôsobia dvaja kapláni, obaja zatiaľ len krátky čas. Položili sme im niekoľko otázok.

P. Peter Vagaš SVD

Páter Vagaš, ako prebieha Vaša služba duchovného v nemocnici počas korony?

V nemocnici je momentálne ťažší prístup k pacientom, keďže sú prevažne Covid pozitívní. Aj v nemocnici, keď sme oblečení v skafandroch, je človek v anonymite, ľudia nás najprv nespoznajú, ale až keď sa im predstavíme, niekedy ostanú šokovaní, že v skafandri vidia kňaza, ale sú vďační.

Ako ste si zvykli na Nitru?

Keď som sem prišiel, mnohí spolubratia boli prekvapení, ako rýchlo som si zvykol. Je to iné ako v mojej predchádzajúcej farnosti. Teším sa, človek sa nemení, keď sa mu zmení miesto. Ide o to, ako sa k tomu postaví. Pastorácia v meste je trochu iná, ako na dedine. A keďže som nemocničným kaplánom, tak pastorácia v nemocnici sa úplne odlišuje od pastorácie vo farnosti. Som rád, že môžem slúžiť chorým a trpiacim. Vyžaduje to celého človeka, pripraveného na každú situáciu, ktorá nastane. Pretože chorý človek reaguje úplne inak, je odkázaný na pomoc zdravotníckeho personálu a častokrát sa zaoberá úplne inými vecami, ako keď bol doma. Niektorí sa chcú len porozprávať, veriaci prijímajú sviatosti a sú šťastní, keď ich takto prídeme navštíviť.

Chýba Vám predchádzajúce pôsobisko vo Vidinej?

Je to tu iné, ale teším sa zo spolupráce s P. Igorom Kráľom, a P. Matejom Reinerom, s ktorými sme na fare. Zároveň nitriansku Kalváriu vnímam ako pútnické miesto a mám

radosť, že sa môžem podieľať na jeho zveľaďovaní, kedže sme začali s projektom jej obnovy.

Ako vnímate súčasnú situáciu?

Ako aj u ostatných kňazov, je sťažená pastorácia. Na druhej strane, je to čas na premýšľanie a uvedomovanie si Božej prítomnosti.

Čo sa pre Vás v čase pandémie zmenilo?

Z bezpečnostných dôvodov sme štyria spolubratia, ktorí pôsobíme v nemocničnej a farskej pastorácii, upustili od stretávania sa s nitrianskou komunitou, aby sme ich neohrozovali, a taktiež z dôvodu, keby sa jedna komunita dostala do karantény, tak môže zatiahnuť tá druhá. Ale nebojte sa, neodišli sme od nich, len momentálne bývame v oddelenej časti misijného domu a keďže sme sa presťahovali pár dní pred Vianocami, tak v mojej izbe ma ešte stále čaká Vianočná výzdoba.

Ako najradšej oddychujete a čo Vám robí radosť?

Som rád, že aj keď nám momentálna situácia neumožňuje stretávať sa s farníkmi, môžem sa farníkom prihovárať počas online sv. omší, krížových ciest, a teším sa, že aj

Typický „outfit" P. Vagaša

so spolubratmi sme vytvorili skvelú partiu. Oddychujem v záhrade a pri mojich zajacoch.

Na čom teraz pracujete a čo je v dohľadnej dobe Vaša najväčšia úloha?

Pandémia obmedzila naše činnosti, vo farnosti, v dome, ale momentálne

Rozdeľovanie úloh medzi farárom P. kráľom a kaplánom P. Vagašom

sa snažím pomáhať, kde vidím, že to je potrebné. Momentálne pracujem na opravách okolo kostola, či misijného domu. Teším sa na jar, keď sa budem môcť opäť venovať záhrade.

P. Matej Reiner SVD

Ako vnímaš svoj pôsobenie v Nitre?

Veľmi sa teším, že som sa po kňazskej vysviacke dostal práve do Nitry na Kalváriu. Je to krásne pútnické miesto. Vzhľadom na to, že som tu mohol byť už predtým na pastoračnej praxi, poznal som mnohé veci a tiež aj mnohých farníkov. Avšak moja služba, ktorú vykonávam teraz, je úplne odlišná od tej, ktorú som robil pred štyrmi rokmi ako pastoračný asistent. Namiesto práce s peletkami a údržby sa venujem farníkom a pastorácii. Je to pre mňa veľká radosť a to aj vďaka tomu, že sme na fare skvele zohratá partia.

V čom sú pre Teba rozdiely oproti času, keď si sa ešte len pripravoval na kňazstvo?

Rozdiely sú veľmi veľké. Mám možnosť v praxi využiť to, čo som sa počas štúdií naučil, aj keď stále vidím ako svoju každodennú potrebu naďalej študovať a vzdelávať sa. Zisťujem, že k mnohým veciam sme sa počas štúdií v škole nedostali, tak sa snažím pýtať a hľadať.

Pastorácia P. reinera v nemocnici

Spolupráca kalvárskych kaplánov

Čo všetko teraz robíš, čo máš na starosti?

Našťastie mám toho o dosť menej ako páter Igor Kráľ, ktorý momentálne pracuje na projekte obnovy nitrianskej Kalvárie. Často ho vidím zahlteného papiermi, ktorým ani nerozumiem. Ale moja práca spočíva v práci s deťmi a mládežou, učení v škole, pastorácii vo farnosti, vysluhovaní sviatostí a svätenín... V tomto uzavretom čase, som ako mnohí z nás o dosť častejšie za počítačom, či pri streamovaní sv. omší, stretkách, digitalizovaní farskej matriky, či iných virtuálnych veciach, ktoré nám vyskočia. Momentálne som nejakú tú chvíľu strávil chystaním pôstnej aktivity pre deti, s názvom Iron Man. Keďže máme aj vlastný e-shop, kde si môžu tí, ktorí chcú podporiť obnovu Kalvárie zakúpiť rozličné darčekové predmety, tak aj na pošte som už celkom známy. Momentálne ale najkrajšou službou, ktorú máme a pri ktorej sa so spolubratmi z našej oddelenej komunity striedame, je služba v nemocnici pri zaopatrovaní chorých.

Čo je pre teba najťažšie?

V „nekoronovom“ čase mi dávala dosť zaberať škola a vyučovanie náboženstva, zvlášť vyučovanie Rómov. Každá hodina bola vždy veľkou výzvou, ako sa k nim priblížiť, ako sa im viac venovať a čo ich môžem naučiť. Sú to deti zvlášť živé a vyžadujú si špecifický prístup. Na druhej strane učím aj na konzervatóriu. Hoci do školy idem vždy s bázňou, vraciam sa odtiaľ vždy povzbudený, akí sú mladí úžasní, a aký je ich záujem o život či vieru. Rovnaký záujem o duchovný život vidím aj u ich učiteľov.

Čo je naopak v týchto časoch ľahšie?

Tým, že mi momentálne odpadlo vyučovanie, mám viac času na prácu vo farnosti. Kedže sú zavreté kostoly a nemôžeme sa v nich stretávať s veriacimi, využili sme čas na prerábku kostola. V týchto dňoch sme dokončili výmenu elektrického vedenia v celom kostole a čakajú nás ďalšie výzvy v tomto smere.

Ako momentálne funguje nitrianska komunita?

Ako písal páter Peter Vagaš, momentálne sme v oddelenej časti od komunity, pretože chodievame slúžiť aj do nemocnice. So spolubratmi z druhej komunity sa nestretávame, aby sme ich nenakazili, príp. oni nás, a takto by sme sa museli všetci stiahnuť do karantény. Naša časť komunity má na starosti pastoráciu vo farnosti a službu v nemocnici. Chalani z druhej komunity sa zas starajú o chod domu a provincie. Samozrejme sa nestravujeme spoločne, ale obedy nám prinesú pred faru a naša jedáleň je v tomto režime v pastoračnom centre.

Je niečo, čo ťa prekvapilo v Tvojej službe?

Nečakal som, koľko papierov je potrebných k fungovaniu farnosti. Nikdy som netušil, koľko povolení je potrebné zohnať a koľko úradov navštevovať.

Čo ti robí radosť?

Vždy som veľmi povzbudený, keď vidím mladé rodiny, alebo farníkov ktorí svoju vieru žijú s radostným a otvoreným srdcom, a taktiež mi robí radosť ich záujem o život v spoločenstve, či fungovanie vo farnosti. Pripomína mi to, aké je dôležité venovať sa im, a preto pracovať aj na sebe.

P. Reiner pri pastorácii v škole

Život v seminári IV.

Pripravil: Lukáš Hanúsek SVD
Foto: Archív SVD

Komunita

Práca

Modlitba

Služba

Vtipy

Moše sedí v Tel Avive na pláži
a vyhrieva sa na zimnom slniečku.
Zrazu zbadá, že po pláži kráča
Pán Boh.
Ide rovno k nemu a sadne si.
Moše naberie po chvíli odvahu
a opýta sa:
„Čo ťa privádza, Pane Bože
k nám do Svätej zeme?“
Pán Boh odpovie:
„Home office, synu, home office!

. . . . . .

Zúfalá mama budí dcéru citátom z Biblie:
- Dievča, hovorím ti, vstaň.
Spod periny sa ozve:
- Žena, ešte neprišla moja hodina.

Súťaž
tajnička

Pripravil: Václav Plánka SVD
Foto: Piaxabay
Vtipy: FB Ameňáky

Gratulujeme výhercom z predchádzajúceho čísla!!!

: Alžbeta Mészárosová
: Daniela Kašubová
: Lukáš Moravčík

Správna odpoveď
z minulého čísla:
„LAGO DI GARDA“

Správne odpovede môžete poslať na:

mladymisionar@gmail.com

alebo na poštovú adresu:

Mladý misionár
Misijný dom Arnolda Janssena
Krupinská 2
851 01 Bratislava

Nezabudnite uviesť aj Vašu adresu, aby sme Vám v prípade výhry mohli cenu zaslať.

TAJNIČKA:

AKÉ JE KRSTNÉ MENO REKTORA MISIJNÉHO DOMU V BRATISLAVE, JOHNYHO GEORGE AMBATTU?

1 VEĽKONOČNÉ ZVOLANIE
2 AKO SA POVIE ROZHREŠENIE PO LATINSKY
3 HISTORICKÝ PANOVNÍK EGYPTA, SO ZATVRDENÝM SRDCOM
4 KONŠTITÚCIE SÚ REHOĽNÉ...
5 KEĎ CHCE ČLOVEK ZASVÄTIŤ SVOJ ŽIVOT KRISTOVI, MUSÍ SPRAVIŤ...
6JE TYPICKÁ PRE PANORÁMU NITRY A PRÁVE JE V REKONŠTRUKCII
7 ČASŤ NÁZVU INŠTITÚTU, V KTOROM PRACUJE P. JOZEF BIŠTUŤ

Naši dobrodinci

„BUDETE VO VŠETKOM OBOHATENÍ, NA VŠESTRANNÚ ŠTEDROSŤ, A TAK SA BUDE NAŠÍM PROSTREDNÍCTVOM VZDÁVAŤ VĎAKA BOHU.“ 2KOR 9,11

Na formáciu misionárov a časopis prispeli:

Mária Andrejčíková, Ľudmila Bebjaková, Margita Bedárková, Jana Bnčíková, Andrej Bučka, Ľuboš Búran, Anna Cibulová, Mária Číferská, Milan Cirip, Mária Černatová, Miroslav Deglovič, Anna Dolinajová, Terézia Everlingová, Mária Fraštacká, Gabriela Gajdovčíková, Andrea Galková, Anna Gardianová, Terézia Gaššová, Oľga Gerbelová, Pavel Halaška, Ľudmila Halašová, Helena Hustá, Mária Janošová, Eduard Jasaň, Irena Jenisová, Jozef Jurčina, Marta Kaločajová, Jozef Klukošovjan, Jana Krajčovičová, Michal Kráľ, Zdenek Kročil, Eva Kucinská, Mária Kurzok, Blažena Kyselová, Marta Matejová, Petra Miháliková, Vojtech Minárik, Štefan Mizerák, Eva Mravčáková, Mária Nigutová, Mária Pašková, Zuzana Pazúriková, Ružena Pittelová, Helena Pivovarníková, Alžbeta Poljaková, Mária Ponechalová, Margita Pružincová, Vladimír Rádi, Tomáš Remenár, Alžbeta Rychtáriková, Eva Sabolčáková, Oľga Skřivánková, Jarmila Smržíková,Emília Svoradová, Anna Šteffeková, Márie Tahotná, Vendelín Tužinčin, Kristína Vargová, Ita Víťazová, Eva Vrtáková

Rodiny: Beganyová, Doktorová, Dušičková, Halajová, Hanúsková, Kancianová, Kočambová, Kottrová, Plánková

Ďalší dobrodinci: Spoločenstvo svätého ruženca

...a ďakujeme aj tým, ktorí na nás pamätajú v modlitbách!

Pán Boh zaplať!

Ak by ste chceli podporiť formáciu misionárov, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast - BA“ alebo na číslo účtu: 5029115971/0900 s poznámkou „na misijný dorast - BA“

POŠTOVÝ POUKAZ NA ÚČET – PODACÍ LÍSTOK
Slovenská pošta
Platte iba na pošte
Slovenská pošta, a. s., Partizánska cesta 9, 975 99 Banská Bystrica 1
Zap. v OR OS Banská Bystrica, v odd. Sa, vl. č. 803/S
IČO: 36631124, IČ DPH: SK2021879959

PODACIE ČÍSLO

VÝPLATNÉ V HOTOVOSTI | KÓD SLUŽBY | KÓD PROD.

SUMA | EUR | cent

ČÍSLO ÚČTU IBAN
SK9509000000005029115971

VARIABILNÝ SYMBOL

ŠPECIFICKÝ SYMBOL

ADRESÁT
SPOLOČNOSŤ BOŽIEHO SLOVA
MISIJNÝ DOM MATKY BOŽEJ
KALVÁRIA 3
949 01 NITRA

ODOSIELATEĽ

POŠTOVÝ POUKAZ NA ÚČET RI
Slovenská pošta

SUMA | EUR | cent | K. SPRAC. 3 | K. SL. 00 | K. PROD. 38
SLOVOM
(centy uveďte číslom)

PODACIE ZNAKY
OKR. PEČ.
POD. ČÍS.

ČÍSLO ÚČTU IBAN (vypĺňajte zľava v prvom riadku)
S K 9 5 0 9 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 5 0 2 9 1 1 5 9 7 1

VARIABILNÝ SYMBOL | KONŠT. SYMBOL

ADRESÁT
SPOLOČNOSŤ BOŽIEHO SLOVA
MISIJNÝ DOM MATKY BOŽEJ
KALVÁRIA 3
949 01 NITRA

ŠPECIFICKÝ SYMBOL

REFERENČNÉ ČÍSLO
0 6 2 3 9 8 8 9 5

SPRÁVA PRE ADRESÁTA

ODOSIELATEĽ (VYPLŇTE VEĽKÝMI TLAČENÝMI PÍSMENAMI)
MENO
PRIEZVISKO
ULICA/OBEC
ČÍSLO | PSČ
DODÁVACIA POŠTA

ČÍTACIA ZÓNA – NEVPISUJTE ŽIADNE ÚDAJE!

3800019509000000005029115971000000000030000000005

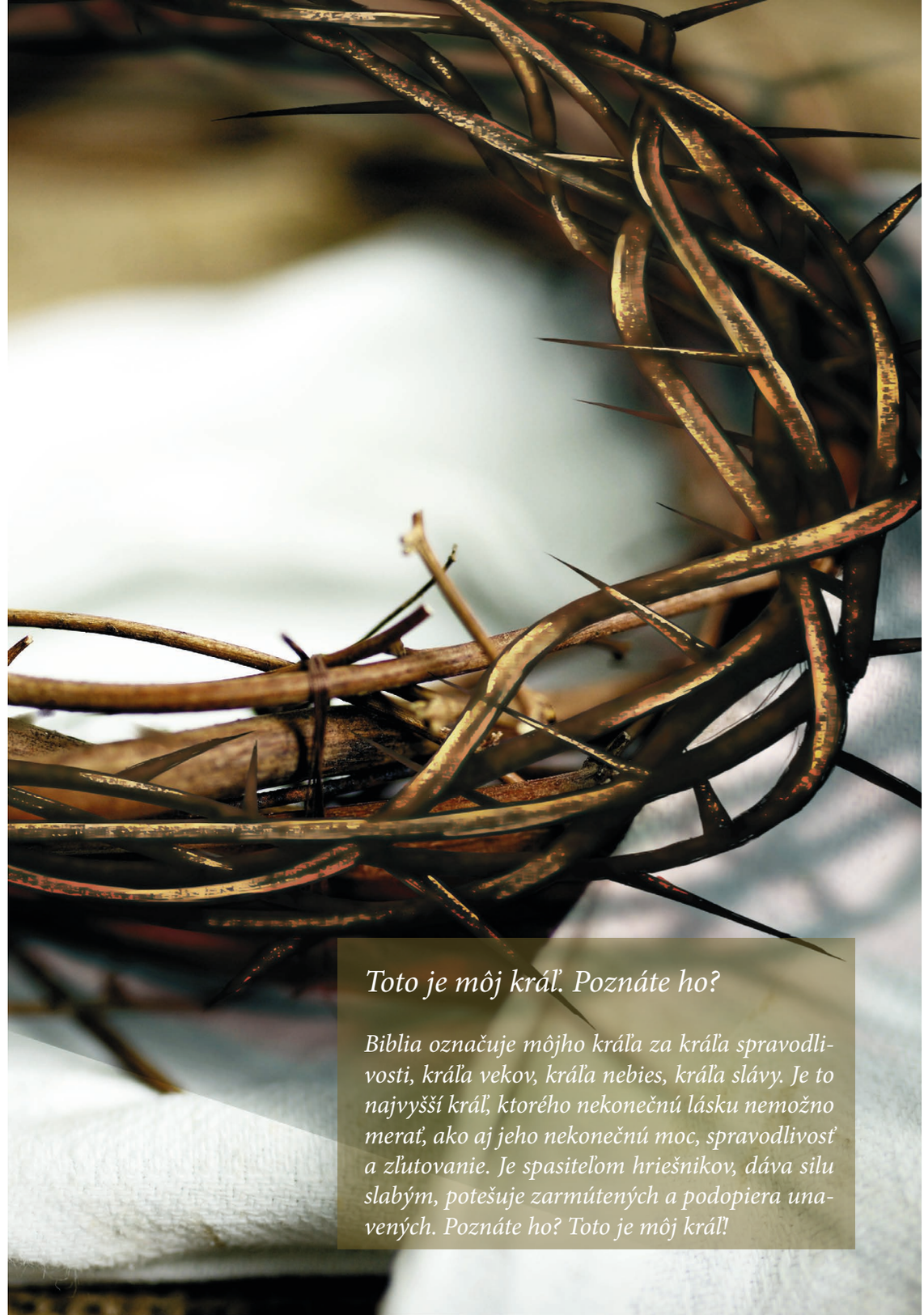

Toto je môj kráľ. Poznáte ho?

Biblia označuje môjho kráľa za kráľa spravodlivosti, kráľa vekov, kráľa nebies, kráľa slávy. Je to najvyšší kráľ, ktorého nekonečnú lásku nemožno merať, ako aj jeho nekonečnú moc, spravodlivosť a zľutovanie. Je spasiteľom hriešnikov, dáva silu slabým, potešuje zarmútených a podopiera unavených. Poznáte ho? Toto je môj kráľ!

HORÍ TI SRDCE PRE KRISTA ?

TÚŽIŠ ROZHORIEŤ SRDCIA INÝCH ?

MOŽNO SI OBJAVIL SVOJU ŽIVOTNÚ MISIU...

STAŇ SA MISIONÁROM VERBISTOM !

www.mladymisionar.sk